

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1192/2015
20.01.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног А.З. због кривичног дела давање лажног исказа из члана 335. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв. Б.Б., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Алексинцу К бр. 3/15 од 27.03.2015. године и Вишег суда у Нишу Кж1 бр. 326/15 од 14.09.2015. године, у седници већа одржаној дана 20.01.2016. године, донео

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног А.З., адв. Б.Б., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Алексинцу К бр. 3/15 од 27.03.2015. године и Вишег суда у Нишу Кж1 бр. 326/15 од 14.09.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу К бр. 3/15 од 27.03.2015. године окривљени А.З. оглашен је кривим због кривичног дела давање лажног исказа из члана 335. став 1. КЗ и осуђен на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од шест месеци од дана правноснажности пресуде а ако окривљени не плати новчану казну у наведеном року, иста ће бити замењена казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Истом пресудом окривљени је обавезан да на име паушала плати износ од 4.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка оштећеној износ од 19.500,00 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудне наплате.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж1 бр. 326/15 од 14.09.2015. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног, а првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажних пресуда Основног суда у Алексинцу К бр. 3/15 од 27.03.2015. године и Вишег суда у Нишу Кж1 бр. 326/15 од 14.09.2015. године, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног А.З., адв. Б.Б., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, с`предлогом да Врховни касациони суд захтев усвоји, укине првостепену пресуду и предмет врати том суду на поновно одлучивање али другом већу, или пак да исту преиначи тако што ће окривљеног ослободити кривичне одговорности или да преиначи само другостепену пресуду. Бранилац моли да буде позван на седницу већа Врховног касационог суда.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног А.З., адв. Б.Б. је недозвољен.

Одредбом члана 485. став 1. ЗКП, прописани су разлози за подношење захтева за заштиту законитости од стране лица овлашћених за подношење захтева па између осталих у члану 485. став 1. тачка 1) ЗКП као разлог предвиђена је повреда закона.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП, ограничени су разлози због којих окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, па следствено томе окривљени на основу члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. ЗКП, може поднети захтев за заштиту законитости само због повреда тог Законика, прописаних у члану 74, члану 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члану 439. тачка 1) до 3) и члану 441. став 3. и 4. ЗКП учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом. Бранилац окривљеног који има право да у корист окривљеног предузима све радње које може предузети сам окривљени у смислу члана 71. тачка 5. ЗКП, захтев за заштиту законитости може поднети искључиво из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног А.З. у захтеву за заштиту законитости као разлог подношења захтева истиче општу одредбу повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, док у образложењу захтева наводи да је првостепени суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП јер о чињеницама које су предмет доказивања постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа или записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника, па због тога није могуће испитати законитост и правилност пресуде, чиме по налажењу Врховног касационог суда указује на недозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека - захтева за заштиту законитости од стране окривљеног односно његовог браниоца а у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

Надаље, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да је у конкретном случају примењен закон који се не може применити а што би представљало повреду закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, због којег је подношење захтева дозвољено али у образложењу захтева бранилац не опредељује у чему се повреда закона састоји већ у суштини полемише са оценом изведених доказа и чињеничним утврђењима у правноснажним пресудама, што по оцени Врховног касационог суда не представља разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеног и његовом браниоцу.

С`тога је Врховни касациони суд из напред изнетих разлога, одбацио као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног и на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци решења.

**Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**